

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 8286 van 3 maart 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Syrische nationaliteit, op 21 december 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE POURCQ en van attaché B. COLMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
 - 1.1. X, van Syrische nationaliteit, is het rijk binnengekomen op 5 januari 2005 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.
 2. Op 25 januari 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 27 januari 2005. Hij werd gehoord op 24 februari 2005.
 3. Op 7 maart 2005 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 23 maart 2005. Hij werd gehoord ten gronde op 6 december 2007.
 4. Op 11 december 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 december 2007 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing.

“U verklaarde een ongehuwde Koerd met de Syrische nationaliteit te zijn, afkomstig uit het dorp Ghazwé, district Afrin, provincie Aleppo. U was werkzaam in de bakkerij van uw broer en op de gronden van uw familie. Op 13 maart 2004 waren er incidenten in de Jazirastreek ten gevolge van een voetbalmatch tussen een Arabische en een Koerdische voetbalploeg. Toen jullie dat in het dorp hoorden besloten jullie enkele dagen later te gaan manifesteren in de stad Afrin. Op de dag van de manifestatie vertrok u met uw vrienden Kamal en Juma, die de wagen van zijn vader hiervoor gebruikte, naar Afrin. Aan de controlepost van de politie zeiden jullie dat jullie naar Afrin gingen om te winkelen. In Afrin verzamelden de mensen op het plein waar de administratieve diensten van de stad waren gelegen. De massa marcheerde met Koerdische vlaggen en foto's van Masud Barzani en Abdullah Öcalan van het plein de omliggende straten in en dan terug naar het plein. Toen de manifestanten de ordediensten aanvielen begonnen deze met scherp te schieten, u zag verschillende mensen neervallen. Sommige mensen vluchtten op dat moment, u en uw twee vrienden bleven echter om de gewonden te helpen in de auto's leggen. Ondertussen was de situatie gekalmeerd en had het leger zich teruggetrokken. Omstreeks 16.00 uur keerde u met Kamal en Juma terug naar huis. Toen u zowat een week terug in het dorp was hoorde u dat de autoriteiten arrestaties begonnen te verrichten onder de Koerden. Daarom dook u onder in het dorp Marwané, waar uw tantes Asmahan en Khan woonden. Inderdaad kwamen agenten van de veiligheidsdiensten thuis meermaals naar u vragen. Een achttal maanden later zei uw familie u dat er geen oplossing voor u was, de veiligheidsdiensten bleven maar komen. Daarom besloot u in november 2004 Syrië te verlaten. Met behulp van een mensensmokkelaar vluchtte u naar Turkije van waaruit u per vrachtwagen illegaal naar België reisde. Op 5 januari 2005 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. In België zou u van uw familie vernomen hebben dat de veiligheidsdiensten soms nog naar u kwamen vragen. U stelde te vrezen dat u bij terugkeer naar de gevangenis zou moeten en dat er u mogelijk nog andere dingen zouden kunnen overkomen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart neer

Na uw gehoor van 6 december 2007 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten daadwerkelijk plaatsvonden omdat uw verklaringen daarover ongelooftwaardig zijn.

De oorzaak van uw vervolging zou liggen in uw deelname aan een Koerdische manifestatie in Afrin. De tegenstrijdigheden in uw verklaring zijn echter op essentiële punten zo manifest tegenstrijdig dat er geen geloof meer kan worden aan gehecht. Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de manifestatie in Afrin eindigde in chaos, dat de mensen alle richtingen uitvluchtten, dat u met uw vriend Kamal terug naar uw dorp vluchtte en dat u uw andere vriend, Juma, nooit meer terug zag (gehoorverslag DVZ, p.13). Tijdens uw gehoor in dringend beroep bevestigde u dat uw vriend Juma na de manifestatie niet meer terugkeerde en dat niemand weet wat er met hem gebeurde (gehoorverslag CGVS, d.d.24 februari 2005, p.6). In uw meest recente gehoor stelde u echter dat u samen met Kamal en Juma terug naar huis keerde, u bleef dit zelfs na confrontatie met uw eerdere verklaringen volhouden (gehoorverslag CGVS, d.d.6 december 2007, p.9). U stelde daarbij ook dat de manifestatie niet zoals u eerder verklaarde in chaos eindigde maar dat de situatie kalmeerde. Tijdens de schietpartij zouden weliswaar veel mensen gevlucht zijn maar daarna zou het leger zich hebben teruggetrokken en nadat er een Koerdische persoon een toespraak had gehouden zouden de manifestanten zich verspreid hebben. U zou

tot zowat 16.00 uur gebleven zijn om samen met Kamal en Juma de gewonden in auto's te leggen (gehoorverslag CGVS, d.d.6 december 2007, pp.8-9). Het gaat hier niet enkel om een zeer verschillende versie van de feiten, men kan zich moeilijk voorstellen dat u eerst overtuigd was dat u uw vriend Juma nooit meer zag en later even overtuigd dat u samen met hem terug naar huis ging. Nog sterker is dat u bij de DVZ verklaarde dat bij deze manifestatie, naast vier Koerden, ook drie soldaten om het leven kwamen (gehoorverslag DVZ, p.13). U herbevestigde tijdens uw gehoor in dringend beroep expliciet dat dit effectief gebeurde (gehoorverslag CGVS, d.d.24 februari 2005, p.6). In uw meest recente gehoor stelde u echter dat er helemaal geen soldaten werden gedood tijdens deze manifestatie (gehoorverslag CGVS, d.d.6 december 2007, p.13). De voorgaande tegenstrijdigheid is des te flagranter omdat u verklaarde dat u net op verdenking van de moord op één van deze soldaten zou gezocht worden. Meer specifiek stelde u dat agenten een 25-tal dagen na de manifestatie voor een tweede maal bij u thuis waren langsgekomen toen u bij uw tante Hosna was, die in een huis in de bergen nabij uw dorp verblijft, en dat zij dit op dat moment tegen uw familie zeiden (gehoorverslag DVZ, pp.13-14; gehoorverslag CGVS, d.d.24 februari 2005, p.3). Ook dit ontkent u echter tijdens uw recentste gehoor. U stelde dan dat daar niets van aan was en dat er geen soldaten gedood werden maar dat u maanden na de manifestatie vernam dat de inlichtingendienst tegen uw familie had gezegd dat u ervan werd beschuldigd soldaten te hebben geslagen. Het gaat hier over het motief voor uw vervolging. Het is niet geloofwaardig dat u zulk een essentieel punt zou vergeten indien u de ingeroepen feiten echt zou hebben meegemaakt.

Wat de bezoeken van de veiligheidsdiensten betreft, evenals de periode waarin u was ondergedoken, moet trouwens worden gezegd dat de grote verschillen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas slechts verder aantasten. Bij de DVZ verklaarde u dat een 15-tal dagen na de manifestatie voor het eerst agenten van de politieke veiligheidsdienst thuis naar u kwamen vragen. Op dat moment zou u bij uw dorpsgenoot Mohamed geweest zijn. Een 10-tal dagen later kwamen ze terug toen u bij uw tante Hosna was (zie hierboven). Wegens de beschuldiging die toen geuit werd tegen u (de moord) besloot u op dat moment onder te duiken bij uw tante Shahziar in het dorp Hamam, waar u een achttal maanden verbleef. Tijdens dit verblijf vernam u telefonisch van uw moeder dat de agenten voor een derde maal waren langs geweest. Toen besloot u het land te verlaten (gehoorverslag DVZ, pp.13-14). In uw recentste gehoor volgde echter een andere versie van de feiten. Daar stelde u vooreerst niet meer te weten waar u zich bevond toen de agenten voor het eerst naar u kwamen vragen. Wel zou u na dat eerste bezoek voor zowat acht maanden zijn ondergedoken, met name in het dorp Marwané waar uw tantes Asmahan en Khan zouden wonen. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen betreffende uw tante Hosna, stelde u dat u zich dat niet herinnerde. Geconfronteerd met uw verklaringen betreffende uw tante Shahziar in Hamam stelde u dat Shahziar eigenlijk een tweede voornaam is van uw tante Asmahan en dat u niet in Hamam heeft verbleven gedurende deze periode (gehoorverslag CGVS, d.d.6 december 2007, pp.10-12). Waar mogelijk nog begrip zou kunnen worden opgebracht voor het feit dat u zich niet meer herinnerde waar u zich bevond gedurende het eerste bezoek van de politie, is dit veel moeilijker voor het feit dat u zich niet meer herinnerde waar u zich tijdens het tweede bezoek bevond. Immers, dit voorval was volgens uw eerste verklaringen gelieerd aan de beschuldiging van moord en leidde ertoe dat u onderdook. Dat u zowel de beschuldiging zelf zou vergeten zijn als het feit dat u slechts daarna en niet daarvoor onderdook, komt niet ernstig over. Ook het feit dat u de eerste twee gehoren volhield dat u was ondergedoken in Hamam en dit nu heeft veranderd in Marwané komt niet ernstig over, zelfs niet indien zou worden aanvaard dat de persoon die u steeds tante Shahziar noemde, eigenlijk uw tante Asmahan zou zijn. Zeker in samenhang met de hierboven

vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw relaas hierdoor verder aangetast.

De zware tegenstrijdigheden met betrekking op essentiële punten van zowel de oorzaak van uw vervolging als het motief voor uw vervolging en de vele tegenspraken over de periode waarin u was ondergedoken en gezocht zou zijn door de veiligheidsdiensten, ontnemen elke geloofwaardigheid aan uw relaas.

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u neergelegde identiteitskaart is gezien bovenstaande observaties niet van dien aard om de appreciatie van het Commissariaat-generaal betreffende uw dossier in een positieve zin te beïnvloeden. Zij heeft slechts betrekking op uw identiteit maar kan de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Ten gronde.

1. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, vreest hij vervolging in zijn land van herkomst, aangezien hij sinds zijn deelname aan een Koerdische manifestatie in maart 2004 in de stad Afrin wordt gezocht door de veiligheidsdiensten.
2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat zware tegenstrijdigheden met betrekking tot essentiële punten van zowel de oorzaak van zijn vervolging, meer bepaald de gebeurtenissen tijdens en na de manifestatie in Afrin, als het motief van zijn vervolging, met name verdenking van moord op een soldaat dan wel de beschuldiging soldaten te hebben geslagen, en de vele tegenspraken over de periode waarin verzoeker was ondergedoken en gezocht zou zijn door de veiligheidsdiensten, elke geloofwaardigheid aan zijn relaas ontnemen.
3. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing inzake de periode waarin hij was ondergedoken en gezocht werd door de veiligheidsdiensten niet betwist, zodat de motivering dienaangaande staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.
4. In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker een poging om de overige in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door erop te wijzen dat de weergave van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken te beknopt en zeer summier is, hetgeen volgens verzoeker repercussies heeft op de vergelijkbaarheid van zijn verklaringen. Volgens verzoeker verklaart dit de onduidelijkheid omtrent de precieze omstandigheden die zich afspeelden onmiddellijk na het beëindigen van de manifestatie. Hij verwijst naar zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal in dringend beroep en stelt dat er sprake is van onvolledige verklaringen of minstens van een verkeerde interpretatie hiervan. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn verklaringen dat hij achteraf vernomen heeft dat J. ook problemen heeft gehad, waardoor het onduidelijk

werd waar hij gebleven was, doch dat hij de dag van de manifestatie zelf nog samen met J. en K. naar zijn dorp is terug gekeerd, aangezien hij de chauffeur was van de auto. Ook wat betreft de vraag of er al dan niet drie soldaten om het leven kwamen, meent verzoeker dat enige precisering aan de orde is. Verzoeker argumenteert in dit verband dat naderhand is gebleken dat er geen soldaten werden gedood, doch dat dit gerucht wel werd rondgestrooid en nooit officieel is ontkend. Verzoeker voert aan dat hij later via zijn familie heeft vernomen dat de beschuldiging tegen hem werd omgezet in een aanklacht wegens slagen en stelt dat hij aldus zijn verklaring heeft moeten aanpassen, zodat er op het eerste zicht een contradictie is tussen de eerste en de laatste verklaring.

5. De door verzoeker ontwikkelde argumenten kunnen niet overtuigen en volstaan derhalve geenszins om de terechte motivering van de bestreden beslissing, dewelke steun vindt in het administratief dossier, te ondergraven. Wat betreft het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop zijn verklaringen in het verslag zijn weergegeven. De Raad stelt echter vast dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Bovendien had verzoeker nog ter gelegenheid van zijn gehoren voor het Commissariaat-generaal, zowel in dringend beroep als ten gronde, de kans om zijn bezwaren te uiten aangaande het verloop van zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, mogelijkheid waarvan hij evenmin gebruik heeft gemaakt. Tot slot blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens zijn gehoor ten gronde voor het Commissariaat-generaal, na confrontatie met zijn eerdere verklaringen aangaande de feiten zoals deze zich na de beëindiging van de manifestatie hebben voorgedaan, niet verder kwam dan het louter bevestigen van zijn laatste versie van de feiten en op geen enkel moment heeft gesteld dat zijn vorige verklaringen onvolledig zouden zijn of dat deze foutief geïnterpreteerd werden. Ook in het verzoekschrift beperkt verzoeker zich op dit punt verder tot het herhalen van zijn verklaringen zoals hij deze tijdens zijn gehoor ten gronde voor het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, meer bepaald door te stellen dat hij de dag van de manifestatie samen met K. en J. naar zijn dorp terugkeerde. Deze loutere herhaling is evenwel niet dienend om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekers "precisering" in het verzoekschrift aangaande zijn tegenstrijdige verklaringen inzake het motief van zijn beweerd vervolging, meer bepaald de beschuldiging wegens moord dan wel wegens het toebrengen van slagen kan, gelet op de zwaarwichtigheid van de vastgestelde tegenstrijdigheden, niet volstaan ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing temeer daar verzoeker geen aannemelijke verklaring geeft waarom hij deze precisering niet eerder in de procedure, en ten laatste tijdens zijn gehoor ten gronde voor het Commissariaat-generaal na confrontatie met zijn eerder afgelegde verklaringen, duidelijk kon uiteenzetten. Van de asielzeker wordt immers, in het kader van zijn plicht tot medewerking, verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

6. Vervolgens geeft verzoeker in het verzoekschrift een omschrijving van de algemene situatie in Syrië wat betreft de politieke activiteiten van Koerdische partijen en een omschrijving van een aantal manifestaties dat de laatste jaren in Syrië plaatsvonden. Hij verwijst in dit verband naar het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2007. Dergelijke loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande toestand in zijn land van herkomst, volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.
7. Tot slot haalt verzoeker aan dat zijn broer A. lid was van de politieke partij Yekiti en dat hijzelf, op vraag van zijn broer, ook reeds heeft meegewerkt met deze partij. Verzoeker voert aan dat het dan ook niet uit te sluiten valt dat hij en zijn broer A. het voorwerp waren van observatie. Verzoeker beperkt zich op dit punt echter tot pure speculaties, die niet met concrete elementen worden gestaafd, hetgeen niet volstaat om zijn beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dit klemt des te meer daar uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijke verklaarde dat hij niet politiek actief was en ook geen lid is van een politieke partij, doch enkel voorhield dat hij in opdracht van zijn broer soms kranten van diens partij verdeelde onder zijn dorpsgenoten. Ook tijdens de gehoren voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker geen lid te zijn van een politieke partij en nooit problemen te hebben gekend met de Syrische autoriteiten omwille van zijn activiteiten voor de partij Yekiti (het verspreiden van kranten in opdracht van zijn broer. (CGVS p. 5, eerste gehoord)
8. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.
9. Inzake subsidiaire bescherming stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volledigheidshalve kan

nog opgemerkt worden dat uit het Nederlands ambtsbericht Syrië van oktober 2007, waarnaar verzoeker verwijst om de algemene toestand in Syrië te schetsen, blijkt dat de Koerdische bevolkingsgroep niet louter op grond van haar etnische afkomst wordt vervolgd, dan wel discriminatoir gestraft.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 maart 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. B. PIL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

M.-C. GOETHALS.